

PRISCILLA SHIREROVÁ

A GINA DETWILEROVÁ



ZIMNÁ

DODATOK

VOJNA

POKRAČOVANIE SÉRIE KRÁLOVSKÍ BOJOVNÍCI

PRISCILLA SHIREROVÁ

A GINA DETWILEROVÁ



Z I M N Á

DODATOK

V O J N A

POKRAČOVANIE SÉRIE KRÁLOVSKÍ BOJOVNÍCI



KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

Americký originál
The Winter War:

©2018 by Priscilla Shirer

Vydavateľ:

Published by B&H Publishing Group
Nashville, Tennessee, U.S.A.

Slovenské vydanie:

©2020 KUMRAN, s. r. o.
Mýtňa 62, 064 01 Stará Ľubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukováaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Zuzana Vengliková

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Ilustrácie:

Jon Davis

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič

Tlač:

Tlačiareň HEIDY, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-89487-94-3 (súbor)
ISBN 978-80-89993-17-8

Pre Jerryho

PROLÓG

Gavriel sa zamračil na bytosť, ktorá sa pred ním plazila a na krištáľovej dlážke zanechávala za sebou atramentovočierny sliz. Zostával po nej príšerný neporiadok. Gavriel vytasil meč; od jeho nablýskanej čepele sa odrážalo svetlo a krúžilo okolo jeho vysokej žiarivej postavy. Plaziaca sa bytosť sa pred ním zvíjala, akoby ju sužovala neznesiteľná bolesť.

„Čo tu robíš, Ponéros, ty mizerný červ?“

Ponéros, knieža temného sveta zvaného Skotos, vyzeral tak trochu ako dáždovka, ktorú práve prešlo auto. Bolo to pochopiteľné, keďže dostal poriadnu nakladačku od kráľovských bojovníkov.

S veľkou námahou sa pozviechal a nanovo sa mu vytvorila hlava s očami, nosom a krivolakou dierou, ktorá mala slúžiť ako ústa. Zo slizu na dlážke sa vynorila ruka pripomínajúca chápadlo.

„Žiadam... o prijatie u Zdroja!“ Ponérosov hlas znel ako bublanie upchatého odtoku. Gavriela z neho rozboleli uši.

„Žiadosť sa zamietá.“ Gavriel vztýčil meč, aby sa ním zahnal. Potom sa však zarazil a otočil sa ku krištáľovému schodisku za

sebou. Schody viedli k obrovskému trónu, na ktorom sedela horiaca guľa. Bola dobiela rozžeravená, takže vyzerala ako žiarivá hviezda, ktorej svetlo sa šíri všetkými smermi až do nekonečna. Okolo gule krúžili menšie ligotavé svetlá, pričom každé vyludzovalo tón, ktorý sa s ostatnými zlieval do dokonalej harmónie.

Gavriel dlhú chvíľu mlčal, aby mohol načúvať krásnej hudbe, ktorá prúdila z trónu. Na začiatku schodiska ležal veľký zlatý lev, mával chvostom a uprene hľadel na nevítaného hosťa, ktorý im zamazal dlážku.

Gavriel sa napokon obrátil späť k Ponérosovi a s povzdychom zložil meč. „Povedz, čo žiadaš. Zdroj si ňa vypočuje.“

„Žiadam len jedno,“ povedal chrochtavý hlas. „Odvetný súboj.“

Lev sa posadil a oblizol si pery.

Gavriel sa takmer rozsmial a zabľýskal očami. „Odvetný súboj? Pre kráľovských bojovníkov nie si rovnocenným súperom, čo to nevidíš? Pod ich výzbroj nikdy neprenikneš.“

Ponéros urobil čudný zvuk podobný zachechtaniu. „Možno nie. Vojna sa však ešte neskončila; naopak, práve sa začala.“

„Mýliš sa, červ,“ odvetil Gavriel. „Veľmi sa mýliš. Veď uvidíš. V pravom čase.“

„Čas je jediný, čo mám.“

„Opäť sa mýliš. Tvoj čas čochvíľa vyprší.“

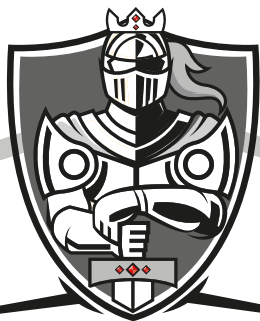
Vtom okolo Gavriela a Ponérosa prešla veľká temnota a farby stratili lesk. Keď sa zjavila ďalšia bytosť, lev vyskočil na nohy a zavrčal. Bytosť bola síce malá, ale vrhala dlhý tmavý tieň, ktorý pohlcoval všetko, čoho sa dotkol. Ponéros pred ním cúvol a schúlil sa do kľbka, takže vyzeral ako slizký pásavec.

„Nepribližuj sa!“ Z Gavrielovho hlasu sa vytratil vlúdny tón. Zdvihol meč do výšky. Z bielej žeravej gule na tróne vyšľahol blesk. Bytosť ustúpila iba o toľko, aby sa jej tieň nedotýkal Gavriela ani leva. Na Ponérosovi však aj naďalej spočíval.

„Si nervózny z toho, že je tak blízko?“ Gavriel venoval Ponérosovi opovržlivý pohľad. „Tak by si mal radšej zmiznúť.“

„Idem,“ odvetil Ponéros a zdalo sa, že sa nevie dočkať, kedy už bude preč. Rozvinul sa a plazil sa smerom od postavy s dlhočizným tieňom.

„Ale určite sa vrátim. V zime.“



VŠETKO MÁ
SVOJ ČAS

///

ČASŤ PRVÁ

KAPITOLA PRVÁ

VÝZBROJ Z KLAMSTIEV

Ponéros bol nadšený. Prezeral si svoje nové stvorenie, falzátora, ktorý sa výrazne líšil od ostatných falzátorov (otrokov, ktorí strážili jeho pevnosti a bojovali v jeho armáde). Rozhodol sa, že ho pomenuje Gróf. Napadlo mu, že to bude dokonalé meno pre toho, kto raz a navždy zničí kráľovských bojovníkov. Gróf bol väčší, silnejší a bystrejší než ktorýkoľvek falzátor pred ním. Mal niečo, čo ostatným falzátorom chýbalo. Výzbroj.



Ponérosovi tkáči strávili hotovú večnosť jej tkaním, aby bola silnejšia a odolnejšia než brnenie toho najmocnejšieho a najskúsenejšieho kráľovského bojovníka. Jeho prilba bola so zvyškom výbroje prepojená tak pevne, že sa nedala oddeliť ani nainfikovať hlasom Zdroja. Na jej vrchole sa nachádzal dlhý ligotavý kosák, ktorý bol ostrejší než akýkoľvek meč. Gróf bol prepásaný opaskom z klamstiev vyrobeným z magnetického kovu, ktorý mal odpudzovať meče kráľovských bojovníkov. K opasku mal priskrutkovaný ťažký náprsný pancier, ktorý chránil guľu v jeho hrudi pred nepriateľským zásahom. Jeho obuv bola taká masívna, že by jediným šliapnutím rozmliaždila desiatich kráľovských bojovníkov.

Ponéros cítil, že víťazstvo je na dosah.

To však nebolo všetko. Ponéros mal pre svojich protivníkov v zásobe ešte jedno prekvapenie. Zbraň, ktorá svojou ničivou silou prevyšovala všetky doterajšie prostriedky boja. S ňou si výzbroj kráľovských bojovníkov určite neporadí.

Nazval ju *askalon*.

„Sme pripravení,“ vyhlásil Ponéros a vychutnával si ten okamih. „Práve včas.“

„Áno, pane.“

Ponéros sa zdvihol zo svojho trónu a podišiel k bráne svojho najnovšieho brlohu, ktorý sa nachádzal na dne rozbúreného mora v najhlbších roklinách Skotosu. Bola to lepšia skrýša ako oblačník, v ktorom býval predtým a ktorý tak rýchlo objavil ten zradca Tannyn. Tento pelech nenájde nikto z Ahoratosu, ani sám Tannyn. Aj tak sa tu bude zdržovať iba dovtedy, kým Gróf neprenikne do Ahoratosu a neobsadí vrch Réma. Po

takejto zdrvujúcej porážke kráľovskí bojovníci už nikdy znova nepovstanú.

Ponéros otvoril bránu, ale vriace more nevtieklo dnu; na jeho slovo zostalo na mieste. Okolo plávali obrovské bytosti podobné plazom s dlhými chvostmi a hlavami pokrytými ostňami. Pohybovali sa rýchlo a potichu, ich žlté oči sledili v kalných hĺbočinách. Ponéros vystrel ruku a dotkol sa okraja zelenkavej vody, čo medzi tvormi vyvolalo nepokoj. Ukázala sa ďalšia bytosť s rovnakým hadím chvostom ako ostatné. Táto však mala štíhlejšie telo a zeleno-zlaté žiabre, ktoré sa roztvárili do oboch strán ako krídla.

Tvor vkĺzol do bunkra a vztýčil sa na zvinutom chvoste. Z dvoch malých plutiev, čo mal na tele, vyrástli dlhé úzke ruky zakončené ostrými pazúrmí. Uklonil sa a civel na Ponéroso žltými očami úzkymi ako štrbinky.

„Čo odo mňa žiadaš, pán môj?“ zašepkala bytosť slizkým hlasom.

„Sibylla, dnes vyzeráš úžasne.“

Bytosť mierne sklonila hlavu na znak tichého súhlasu.

„Zhromaždi svoje deti,“ povedal Ponéros, „a zaveď ich do vriaceho jazierka pod vrchom. Postaraj sa o to, aby tadiaľ neprešiel žiadny kráľovský bojovník.“

Sibylla s prižmúrenými očami prikývla: „Ako si želáš, pán môj.“

KAPITOLA DRUHÁ

SNEM KRAĽOVSKÝCH BOJOVNÍKOV

PEŇ PRVÝ

Jaskyňa bola plná bojovníkov.

Zdalo sa, akoby sa zväčšila, aby dokázala pojať bojovníkov z celého sveta, ktorí sa v nej zhromaždili. Žiadny z nich predtým nevidel taký veľký snem bojovníkov v Ahoratose. Vo vzduchu bolo cítiť elektrizujúce napätie. Chystá sa niečo veľké.

Bok po boku tam stáli bojovníci všetkých vekových kategórií, vrazu, farby pleti a jazykov. Jednotliví účastníci sa líšili aj svojou výzbrojou: kým niektoré brnenia boli prosté a jednoduché, iné boli dôkladne prepracované, ozdobené komplikovanými rytinami. Nad ich prilbami sa vznášali biele chumáčiky zvané iskierky, ktoré tmavú Jaskyňu naplňali svetlom vo všetkých farbách spektra. Zo stropu viseli dlhé nepravidelné stalaktity, ktoré žiarili namodro, akoby mali v sebe žiarovky. Okolo stien sa týčili žiarivé stalagmity a iné kamenné útvary. Niektorí bojovníci si na ne posadali a nervózne sa pohrávali so svojimi štítmami a krýsmi, iní prešľapovali na mieste a zhovárali sa tmlenými hlasmi. Jaskyňa bola nabitá očakávaním.

Všetci si kládli jedinú otázku: *Kde je Ruwach?*



Evan netušil, že okrem neho a jeho priateľov existuje toľko iných kráľovských bojovníkov. Obzeral sa okolo seba a obdivným pohľadom si premeriaval krásne zdobenú výzbroj svojich kolegov. V priebehu uplynulých dvoch rokov jeho vlastné brnenie rástlo spolu s ním: náprsný pancier sa mu zväčšil a zhrubol a zdobil ho erb Ahoratosu, zvláštny symbol, ktorý síce vyzerá ako N, hoci v skutočnosti ide o A. Zdalo sa mu, že s každou misiou, na ktorej sa zúčastnil, jeho výzbroj o čosi spevnela. Dúfal, že jedného dňa bude mať tiež takú peckovú výzbroj ako pán Džejár.

„Pecka!“ povedal, aj keď sa tomu slovíčku snažil čo najviac vyhýbať. Jeho brat Xavier mu totiž neustále prízvukoval, aby ho nepoužíval tak často. Xavier rád upozorňoval Evana na veci, ktoré sa mu na ňom nepáčili. V poslednom čase sa však nerozprávali toľko, čo kedysi, pretože Xavier mal kopec

vlastných aktivít. Po škole chodieval na basketbalové tréningy a trávil čas so svojimi novými priateľmi. Evan si vychutnával chvíle, keď ho Xavier vyzval na súťaž v skákaní do rybníka alebo keď v záhrade za domom trénovali šerm. Tešil sa dokonca aj z bratových kritických poznámok, pretože znamenali aspoň nejakú pozornosť z jeho strany.

„Museli sem prísť z celého sveta,“ poznamenal Evan. Vyskočil, aby sa mohol lepšie porozhliadnuť okolo seba, a stúpil pri tom na nohu vysokému bojovníkovi, ktorý stál vedľa neho.

„Juj, prepáč,“ ospravedlnil sa zahanbene.

„Ei häätä,“ odpovedal mu bojovník s pohotovým úsmevom.

Evan sa zarazil a od úžasu zabudol zavrieť ústa. Žasol nielen nad tým, že bojovník prehovoril v inom jazyku, ale najmä nad skutočnosťou, že mu *rozumel*. Povedal mu: „Nič sa nestalo.“

„Pecka!“ Evan sa otočil ku Xavierovi a štuchol ho. „Počul si to?“

„Čo?“

„Pozri!“

Potľapkával cudzinca po chrbte a ten sa otočil.

„Prepáč, nevieš náhodou, koľko je hodín?“ opýtal sa ho.

„Ei ole aikka Ahoratos,“ odpovedal mu bojovník.

V Ahoratose nie je čas.

„Fajn, ďakujem,“ povedal Evan a pozrel sa na brata. „To. Je. Úžasné.“

Xavier prikývol a oči sa mu od údivu rozšírili.

Začali sa pretláčať davom, vykrikujúc mená svojich priateľov. Počuli rozhovory okolostojacich bojovníkov a nevychádzali z úžasu nad tým, že každému jazyku, ktorý zachytili, dokonale rozumeli. Evan sa musel krotiť, aby každú chvíľu niekoho

nepotľapkal po pleci a nespýtal sa ho nič, len aby si mohol vypočuť odpoveď v cudzej reči.

Podľa červených vlasov trčiacich spod prilby nakoniec spoznal Ivy. Bola tam s ňou aj Brianna so svojím typickým leskom na pery, ktorý však už nebol taký trblietavý ako kedysi. Keďže trochu vyrástla, začala si vyberať matnejšie odtiene.

Potom našli vedľa seba Finna a Manuela. Dorazili naraz, keďže vo chvíli, keď prišlo povolanie do Ahoratosu, cvičili u Manuela šerm.

„Kde je Levi?“ spýtala sa Brianna a obzerala sa okolo.

„Nevidel som ho,“ odvetil Finn. Bol z nich najstarší a cítil povinnosť dozerať na ostatných. „Možno neprišiel.“

„Bez Leviho nie je náš rekretím kompletný,“ sťažoval sa Evan.

„Re... čo?“ opýtal sa Manuel.

„To je názov, ktorý som nám vymyslel. Väčšina z nás sa spoznala v rekreačku, chápeš?“ Evan prebehol pohľadom tváre priateľov, aby zistil, ako na to zareagujú.

„Už chápem,“ povedala Ivy. „Celkom husté, Evan.“

„Hej, nie je to zlé,“ pridala sa Brianna a nastavila chlapcovi zaťatú päšť, aby do nej buchol. Xavier zagúľal očami.

„Skvelé,“ zhodnotila Brianna a znovu sa obzrela naokolo. „Levi tu predsa niekde musí byť.“ Pretláčala sa pomedzi bojovníkov a volala jeho meno. Napokon ho našla: sedel celkom sám na kameni a cival do steny. Na tvári mal zvláštny výraz, akoby netušil, kde sa to vlastne ocitol.

„Levi!“ pozdravila ho a krátko ho objala. „Tak tu si!“

„Hm, ahoj,“ odvetil Levi a sotva na ňu pozrel.

„Si v pohode?“

„Jasné.“

„Určite? Tváriš sa, akoby si bol na pohrebe.“ Brianna sa zasmiala, ale Levi nie. Zvraštil tvár a rýchlo sa od nej odvrátil. Zdalo sa, že má slzy na krajíčku. Brianna sa ustarane zamračila. Začala sa ho na niečo spytovať, keď vtom ju zaujal akýsi zvuk – krásna, príjemná melódia. Tmavá Jaskyňa sa rozžiarila očarujúcim svetlom. Všetci bojovníci stíchli a s napnutým sluchom sa postavili do pozoru. Svetlo a zvuk boli akosi tajuplne prepojené: jedno prepožičiavalo tvar druhému. Všetky iskierky sa zhŕkli na jedno miesto a zoskupili sa do tvaru, ktorý bol všetkým dobre známy.

Ruwach.

S údivom sledovali, ako iskierky vytvárajú vznášajúci sa obraz útlej bytosti v purpurovom plášti, ktorá bola ich sprievodcom v (pre väčšinu ľudí) neviditeľnom kráľovstve zvanom Ahoratos. Ruwach sa síce osobne nedostavil, ale každý bojovník počul vo vlastnej reči jeho hlas, ktorý sa Jaskyňou šíril v podobe krásnej melódie.

„Vitajte, bojovníci,“ povedal Ruwach, teda skôr jeho obraz zložený z iskierok. „Povolal som vás sem, pretože vás čaká dôležitá misia. Zrejme najdôležitejšia misia vášho života.“ V dave to zašumelo. „Nepriateľ sa chystá prekročiť Most slz a vpadnúť do Ahoratosu.“

„Ale to predsa nie je možné!“ zvolal Evan. Keď sa všetky tváre otočili k nemu, očervenel. „Veď to má zakázané, nie?“

Jeho otázka visela vo vzduchu dlhý čas.

„To nie je celkom pravda, princ Evan,“ odvetil napokon Ruwachov obraz. „Ahoratos treba brániť ako každé iné kráľovstvo. Práve preto ste všetci tu. Aby ste sa postavili na obranu Ahoratosu. Dávajte si pozor, pretože nepriateľ vždy